

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Det ærede medlem sluttede sit indlæg med at fremsætte et dagsordensforslag. Jeg kan godt modtage dette forslag. Også jeg synes, det er rigtigt at få en principdebat; også jeg synes, at man bør takke statsrevisorerne og deres formand for det initiativ, der er taget til en grundig undersøgelse af Danmarks radios driftsudgifter med særligt henblik på personalepolitikken.

Må jeg have lov at nævne til allersidst, at disse principdebatter om radioens og TVs virksomhed måske burde være en tilbagevendende begivenhed; jeg vil gerne understrege: netop ikke anmeldervirksomhed, men principdebatter om radioens virksomhed. I Norge har man det gode princip, at når årsberetningen fra den norske kringkastning er kommet, har stortinget én stor, samlet debat om kringkastningens virksomhed i det år, der er gået. Jeg skal ikke uden videre stille forslag om en sådan praksis her i landet, men jeg synes da i hvert fald, det er værd at overveje, om noget sådant ikke også ville være nyttigt her i Danmark.

Forespørgeren (Thisted Knudsen): Jeg tror, at man efter denne debat har lov at konstatere, at det modsætningsforhold, som efter min opfattelse består mellem fjernsynet og de mange seere, ikke er blevet mindre. Jeg mener, at det, der er sket ved denne lejlighed, er, at den højtærede minister for kulturelle anliggender har sagt det, han som minister skulle sige, men at han egentlig ikke har gjort nogen indrømmelser til en situation, som er åbenbar.

Det ærede medlem hr. Niels Matthiasen — ja, man kan tage sagen på den måde. Jeg kunne citere blade fra hans egen parti-presse, der ville være et slag i ansigtet på det ærede medlem.

Det, der er tale om her, er altså egentlig ikke noget politisk; man skal ikke ramme mig — det fremgik måske ikke altid klart af ordførernes udtalelser — men der er en opfattelse ude i befolkningen, gående ud på, at der er en lang række problemer omkring det danske fjernsyn, problemer, som hænger sammen med, at man ikke viser seerne noget hensyn. Det er situationen. Den er ikke forbedret.

Må jeg lige sige til den højtærede minister om kontakten: jeg mener, at de kontakt-

organer, som vi har, både i henhold til fjernsynsloven og loven om radiospredning, og at det, man gør — jeg skal ikke angribe det — fra ledelsens side, ikke er tilstrækkeligt. Hvis det var tilstrækkeligt, ville denne situation ikke være opstået. Der er mange andre måder at skabe kontakt på. I dag går der en masse rygter, det ved alle. Man taler om den politik, som føres ude i fjernsynshuset. Man taler om de mange ansættelser, de 2.100. Næstformanden slyngede ud i fjernsynet lørdag aften, at 31 journalister laver de 30 pct. af udsendelserne. Så spørger folk: hvad laver resten? Man står over for en licensforhøjelse, som ikke er behagelig, til 200 kr. om året, det er dog endnu penge for befolkningen. Hvordan skaber man så kontakt her? Man har skærmen. Jeg har sagt det før: lad os få regnskaberne på skærmen, lad os få spørgsmål ind, lad os også drøfte personalepolitikken. Jeg kan da erkende, at forhenværende statsminister Viggo Kampmann egentlig har været inde på nøjagtig den samme tanke. Sådant bidrager man altså til at skabe den forståelse og den baggrund, som i dag mangler. Det kan ministeren ikke engang hviske i øret på rådsformanden; det kan jeg sige. Nu sidder rådsformanden dernede, og vi er jo både på talefod og lyd fod og meget andet, så lad det altså være sagt på denne måde, så det ikke er til at misforstå. Det er en af måderne.

Jeg personlig tror også, det bliver nødvendigt at skabe kontakt gennem en lovændring. Jeg mener ikke, at disse seere ønsker at bestemme noget; men de ønsker i langt højere grad på et ansvarligt grundlag at gøre sig gældende over for programudvalget, give til kende, hvad de mener, under ansvar over for os alle. Jeg forstår ikke, hvorfor den højtærede minister egentlig afviser den tanke. Jeg synes, at hvis jeg havde været minister — hvad jeg forhåbentlig bliver engang — ville jeg i hvert fald stille mig meget forstående over for så megen fornuft, som jeg her har givet udtryk for. Det er muligt, der ingen løsning er, men det er forkert at afvise, at der ikke er behov for en langt, langt bedre seerkontakt, end vi har i dag.

Hvad fjernsynsavisen angår, ynder man jo at sige — det var det ærede medlem hr. Morten Lange; jeg troede kun, der var én professor Hakon her i landet, men der er altså to — at den kritik er ganske uberet-